
Sæbeboblen

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Sæbeboblen

4

Sæbeboblen

Sæbeboblen

Sæbeboblen

Af Kaj Munk

Nat.d.13.9.1936[1]

Den store Mand staar i Døren og ser ud i Gaarden, hvor Børnene leger i Septembersolen, der skinner saa kær og lind. Katten sidder og tager Bad i den oppe paa Mønningen. De næsten fuldvoksne Ællinger har lejret sig om Pumpen; der ligger de mætte og veltilpasse, nogen med Næbbet begravet i Fjerene, andre med et Ben strakt bagud af bar lyksalig Ugidelighed. En lille Gris sætter i fuldt Firspring ud fra Stalddøren, bremser haardt op med alle fire, da den naar ud fra den halvmørke Stald og Husets Skygge, kigger sig desorienteret om i denne Solskinsverden, gør omkring med et Uf, sætter i Galop tilbage til, hvor den kom fra, og har nær løbet en Kalv over Ende, som er ude paa sin første, ravlende Spadseretur paa de lange stalkende Ben. Hanekyllingerne bryster sig, basker med Vingerne og gør deres spæde Stemmer rigtigt grove, for at vi alle kan høre, hvor de er Mænd. Henne fra Plantagen naar en forsinket Skovduekurren gennem den, klingre, klare Luft. Der tærskes paa et af Nabostederne, hophophophophophop, siger Motoren; det er, som om Gaardens Hjerter hopper i Livet af Lykke over den gode Høst. Børnene hopper Paradis, de danser om paa et Ben og er i den tynde Luft saa flyvende lette, som om de havde Vinger paa Ryggen, og Manden, der staar i Døren og nyder den himmelske Dag, synes virkelig selv, det er som et Paradis. Men da Legen har varet ved en god Stund, begynder det at gaa lidt trevent og det maa endelig ikke ske, det føler Manden i Døren, han kan ikke tillade Englene at kede sig i Paradiset. Saa stiger han da ned ad Trappetrinene og træder ind midt i Kredsen og oplader sin Røst og siger ”Skal vi se at finde paa noget nyt, Børnlille, noget som ingen af jer nogen Sinde har set. Skal vi prøve paa at skabe Verdener?” Naada, jo, det er de med paa; de ved slet ikke, hvad det drejer sig om, og des mere er de med paa det. Saa bevæger den store Mand sig med imponerende Omstændighed og med et tavst, forventningsfuldt Følge over i Laden, hvor et Rugstraa udvælges, derpaa drager han tilbage til Køkkenet, finder egenhændig frem en skaaret Kop, hælder lunkent Vand i den fra den blaa Kedel paa Komfuret, tilsætter grøn Sæbe og rører den omhyggelig ud. Nu staar alle Øjne paa Stilke. Saa gaar Turen tilbage til Gaarden; som Nisser om Grødfadet lejrer de smaa sig om den mystiske Kop i Mandens Haand. Gennem Straaet blæser han ned i Sæbevandet, det bobler og stiger, nu løfter han Rørets nederste Ende, og se, se, se, en lille Knop viser sig, et lille farveløst Nul, men nu vokser det, nu bliver det til noget, og hvad mere er, det begynder at blaane og grønnes. Forsigtigt, forsigtigt puster Manden, stor og straalende skal hans Klode blive, før han ryster den løs og lader den danse hen gennem Luften paa eget Ansvar, drejende sig om sig selv, funklende i en Overdaadighed af lykkelige Farver, tiljuble af de underslagne Tilskuere. Betaget af sit eget Værk holder han Øje med det, mens det vokser

ved hans Aandedrag, det urskovsgrønne glider over i asfaltgraat, det havblaa viskes ud og bliver neonrødt, den store Bold begynder at svinge under sin egen Vægt, hidsige Kulører jager langs med dens Sider. Manden begynder at blive bange, han burde holde op nu, men han er som fortryllet af sin egen Virksomhed, han maa se, hvad dette her bliver til, nu omspændes Kuglen af brandgule Flammer, blodigrødt sprøjtes Ind imellem, voldsomt gynger den, river sig løs, dér brast den - intet er tilbage undtagen Sæbeskummets Svie i Øjnene. Men saa kan de jo prøve med en ny.

Kaj Munk.